

Ἁγίου Θεολήπτου Φιλαδελφείας
Κατήχησις εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς
Μεταμορφώσεως
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ*

1. Ἡ παροῦσα λαμπρὰ ἡμέ-
 ρα τῆς Μεταμορφώσεως,
 κατὰ τὴν δοθεῖσαν ἡ-
 μῖν χάριν παρὰ τοῦ
 μεταμορφωθέντος
 Χριστοῦ, ἀπαιτεῖ
 παραστῆσαι τῇ ὑ-
 μῶν ἀγάπῃ τῆς ἑορ-
 τῆς τὸ μυστήριον, ἵ-
 να τὴν δύναμιν τοῦ
 μυστηρίου μαθόντες
 οὐ μόνον τοῖς ἱεροῖς ὑ-
 μνοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀγα-
 θοῖς τρόποις τὴν τοῦ Χριστοῦ

1. Ἡ σημερινὴ λαμπρὴ ἡμέ-
 ρα τῆς Μεταμορφώσεως,
 σύμφωνα μὲ τὴ χάριν
 ποῦ μᾶς δόθηκε ἀπὸ
 τὸν Χριστὸ ὁ Ὅποι-
 ος μεταμορφώθηκε
 (βλ. Ματθ. ιζ' 1-13,
 Μάρκ. θ' 2-13 καὶ
 Λουκ. θ' 28-32), ἀ-
 παιτεῖ νὰ παρουσιά-
 σουμε στὴν ἀγάπῃ σας
 τὸ μυστήριον τῆς γιορτῆς
 καί, μαθαίνοντας τὴ δύνα-
 μιν τοῦ μυστηρίου, νὰ γιορτά-

Μεταμόρφωσιν ἑορτάζωμεν, ἐπεὶ καὶ τοῦτό ἐστιν ἑορτή, τὸ ἐπιγνῶναι ἡμᾶς τὴν δωρεάν, ἧς ἠξιώθημεν, καὶ τὸν ταύτης θησαυρὸν ἀνακαλύπτειν διὰ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἔργων προκοπῆς, βίῳ καὶ λόγῳ τὴν ἑορτὴν σεβαζόμενοι.

2. Ὁ ἐν πεδιάδι βαδίζων γῆ μετ' ἀναπαύσεως περιπατεῖ διὰ τὴν ὁμαλότητα τοῦ τόπου καὶ τὴν εὐκολίαν τῆς ὁδοιπορίας, ὁ δὲ ἀναβαίνων ἐν ὄρει κοπιᾷ καὶ ἰδρῶτι περιχεῖται διὰ τὸ ἀναντες τοῦ τόπου καὶ τὴν ἐντεῦθεν τοῦ σώματος ἀγανάκτησιν. Τὴν οὖν ὁμαλὴν γῆν καὶ ὑπτίαν καὶ πρὸς τὸν δρόμον ῥαδίαν, εἰκόνα λάμβανε τοῦ καθ' ἡδονὴν βίου καὶ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ πλατυσμοῦ τῆς κατὰ σάρκα ζωῆς διὰ τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν λειότητα τῶν ματαίων ἡδονῶν, τὸ δὲ ὄρος, εἰκόνα λογίζου πάλιν τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς διὰ τὴν ἐν πᾶσιν ἐγκράτειαν καὶ τὸ τραχὺ τῆς ἀσκήσεως καὶ τὸ ἐπώδυνον τῆς ὑπομονῆς τῶν συναντώντων θλιβερῶν.

ζοῦμε τὴ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνο μὲ τοὺς ἱεροὺς ὕμνους, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀγαθοὺς τρόπους, ἐπειδὴ κι αὐτὸ εἶναι γιορτή, τὸ νὰ γνωρίσουμε καλὰ τὴ δωρεὰ ποὺ ἀξιωθήκαμε νὰ λάβουμε, καὶ νὰ ἀνακαλύψουμε τὸν θησαυρὸ τῆς μὲ τὸ νὰ προκόβουμε στὰ ἀγαθὰ ἔργα, δείχνοντας σεβασμὸ πρὸς τὴ γιορτὴ μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὰ λόγια.

2. Αὐτὸς ποὺ βαδίζει σὲ πεδινὴ γῆ, περπατᾷ χωρὶς νὰ κουράζεται, ἐπειδὴ εἶναι ὁμαλὸς ὁ τόπος καὶ εὐκολὴ ἡ ὁδοιπορία. Αὐτὸς ὅμως ποὺ ἀνεβαίνει στὸ βουνό, κοπιᾷ καὶ ἰδρωκοπᾷ, ἐπειδὴ εἶναι ἀνηφορικὸς ὁ τόπος καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τὸ σῶμα ταλαιπωρεῖται. Λοιπὸν, τὴν ὁμαλὴ γῆ καὶ ἐπίπεδη καὶ εὐκολὴ στὸ βάδισμα νὰ τὴν ἐκλαμβάνεις ὡς εἰκόνα τοῦ βίου τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀπολαύσεως καὶ τῆς ἀφθονίας τῆς σαρκικῆς ζωῆς (πρβλ. Ρωμ. ν' 12-13), ἐπειδὴ οἱ μάταιες ἡδονὲς φέρνουν τὴν ἀνεση καὶ ἀπαλότητα, τὸ δὲ βουνὸ νὰ τὸ ἐκλαμβάνεις πάλι ὡς εἰκόνα τῆς ἐνάρετης διαγωγῆς, γιὰ τὴν ζῆτᾶ ἐγκράτεια σὲ ὅλα καὶ τὴ σκληρὴ ἀσκηση καὶ τὴν ὀδύνη στὴν ὑπομονὴ τῶν θλιβερῶν ποὺ συναντᾷ ὁ ἄνθρωπος.

3. Ὁ τοίνυν ἐγκρατεία συζῶν καὶ κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ πορευόμενος καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος καταμαραίνων, πιστὸς καὶ θερμὸς μαθητὴς τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Πέτρον ὁράται. Ὁ δὲ γε καὶ τὸ φρόνημα τοῦ κόσμου θανατῶν καὶ λογισμοὺς σαρκικοὺς καταργῶν καὶ πρὸς τὰς ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου θλίψεις ἐτοιμαζόμενος καὶ τοὺς κακῶς βιοῦντας ἐλέγχων καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ ἀληθείας κακώσεις βαστάζων, τὸν τοῦ Ἰακώβου ζῆλον ἐνδείκνυται, ὁ δὲ πάλιν τὴν διάνοιαν λογίων ἱερῶν πεποικῶς ἐνδείκνυται καὶ τῆ τῶν θείων ἐκκαίόμενος μελέτῃ καὶ περὶ τοὺς λόγους τῆς φύσεως ἀδολεσχῶν εἰς τὴν τῆς ἀληθείας κατανόησιν, τὸν Ἰωάννου τρόπον μιμεῖται.

4. Οὗτος σῶματι καὶ ψυχῇ καὶ διανοίᾳ κατακολουθῶν τῷ Κυρίῳ καὶ τὸν θλιβερὸν τῆς ἀρετῆς δρόμον ἀεὶ τρέχων ἀνέρχεται καὶ εἰς τὸ κατὰ νοῦν ὄρος εἰς τὸ προσεύχεται ἀπερισπαστῶς· ἐκεῖ γὰρ ἡ καθαρὰ προσευχὴ ἐκτελεῖται πᾶσαν ἔννοιαν τοῦ αἰῶνος τοῦ-

3. Αὐτός, λοιπόν, ποὺ ζεῖ μὲ ἐγκράτεια καὶ πορεύεται σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, μαραίνοντας τὶς ἡδονὰς τοῦ σώματος, ἐμφανίζεται πιστὸς καὶ θερμὸς μαθητὴς τοῦ Κυρίου, ὅπως ὁ Πέτρος. Αὐτὸς πάλι ποὺ θανατῶνει τὸ κοσμικὸ φρόνημα, καὶ καταργεῖ τοὺς σαρκικοὺς λογισμοὺς (πρβλ. Β΄ Κορ. ι' 45), καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ὑπομείνει τὶς θλίψεις ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ -ἔτσι- ἐλέγχει αὐτοὺς ποὺ ζοῦν στὴν ἁμαρτία, καὶ ὑπομένει τὶς κακώσεις ποὺ αὐτοὶ τοῦ ἐπιφέρουν γιὰ χάριν τῆς ἀλήθειας, αὐτὸς ἐμφανίζει τὸν ζῆλο τοῦ Ἰακώβου. Καὶ ἐκεῖνος πάλι ποὺ ἔχει κάνει τὴν διάνοιά του κατοικητήριο ἱερῶν λόγων, καὶ πυρπολεῖται ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν θείων πραγμάτων, καὶ μελετᾷ τοὺς λόγους τῆς φύσεως γιὰ τὴν κατανόηση τῆς ἀλήθειας, αὐτὸς μιμεῖται τὸν τρόπο τοῦ Ἰωάννη.

4. Αὐτὸς ἀκολουθώντας πιστὰ μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ διάνοια τὸν Κύριο, καὶ τρέχοντας πάντοτε τὸν γεμάτο θλίψεις δρόμο τῆς ἀρετῆς, αὐτὸς ἀνεβαίνει στὸ νοητὸ ὄρος γιὰ νὰ προσεύχεται χωρὶς περὶσπασμοῦς. Διότι ἐκεῖ γίνεται ἡ καθαρὰ προσευχὴ ἢ ὁ-

του ἀπορραπίζουσα καὶ τὸν νοῦν ὄλον φωτεινὸν ἀπεργαζομένη, ἅτε τῷ τῆς θείας ἀγάπης ἐλαίῳ παινόμενον καὶ ταῖς θεαίαις φωτοχυσίαις ἐκλάμποντα. Τοῦ νοῦ δὲ φωτιζομένου τῆ τοῦ Θεοῦ μνήμη καὶ διὰ προσευχῆς ἀπερισπάστου τῆ τοῦ Θεοῦ γνώσει ἐκλαμπομένου, καὶ τὰ τοῦ σώματος κινήματα λευκὰ διατελεῖ, ῥήματα συνέσεως ἀπὸ τοῦ στόματος προέρχονται, τὰ αἰσθητήρια σεμνότητος περιβάλλονται κόσμον, τὰ μέλη τοῦ σώματος περὶ τὴν διακονίαν τῶν ἀγαθῶν πράξεων πονεῖ καὶ ὄλος ὁ ἄνθρωπος φῶς χρηματίζει, ἐπειδὴ λυχνία γίνεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ φέρουσα «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» τῶν ἀρετῶν.

5. Ὁ οὕτω πολιτευόμενος καὶ οὕτως ἀναγόμενος οὐ συσηματίζεται τῷ αἰῶνι τούτῳ, τῷ ἀλλοιουμένῳ καὶ λυομένῳ· ἀκούων γὰρ τοῦ τὰ ἀθέατα

ποία ραπίζει κάθε σκέψη αὐτοῦ τοῦ αἰῶνα καὶ ἀπεργάζεται ὁλόκληρο τὸν νοῦ φωτεινό, γιατί λιπαίνεται μὲ τὸ λάδι τῆς θείας ἀγάπης καὶ λάμπει μὲ τὶς θείες φωτοχυσίες. Καὶ ὅταν φωτίζεται ὁ νοῦς ἀπὸ τὴ μνήμη τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὴν χωρὶς περισπασμοῦς προσευχῆ, φωτίζεται ἐσωτερικὰ ἀπὸ τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ (πρβλ. Ρωμ. ια΄ 13, Β΄ Κορ. δ΄ 6), ἀπεργάζεται λευκὰ τὰ κινήματα τοῦ σώματος (βλ. Μαθ. ιζ΄ 2, Μάρκ. θ΄ 3, Λουκ. θ΄ 29· πρβλ. Φιλ. γ΄ 20-21), βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα λόγια γεμάτα σύνεση, οἱ αἰσθήσεις ντύνονται μὲ τὸν στολισμὸ τῆς σεμνότητος, τὰ μέλη τοῦ σώματος κοπιάζουν στὴ διακονία τῶν ἀγαθῶν πράξεων (πρβλ. Ρωμ. στ΄ 13, 19), καὶ ὄλος ὁ ἄνθρωπος γίνεται φῶς, ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ του γίνεται λυχνοστάτης (βλ. Μαθ. ε΄ 15, Μάρκ. δ΄ 21, Λουκ. ν΄ 16, ια΄ 33) μεταφέροντας «τὸ ἀληθινὸ φῶς, ποῦ καθὼς ἔρχεται στὸν κόσμον» τῶν ἀρετῶν «φωτίζει κάθε ἄνθρωπο» (Ἰω. α΄ 9).

5. Αὐτὸς ποῦ ἔτσι πολιτεύεται καὶ ἔτσι ἀνέρχεται δὲν προσαρμόζεται στὴ νοοτροπία αὐτοῦ τοῦ αἰῶνα (πρβλ. Ρωμ. ιβ΄ 2), ποῦ ἀλλοιώνεται καὶ δι-

κατοπτρεύσαντος Παύλου λέγοντος, ὁ Θεὸς παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, οὐκ ἐπιστρέφεται τῶν ἐπιγείων. Παρατρέχει τὰ παρατρέχοντα, ὡς σχῆμα μόνον, ἀλλ' οὐχ' ὑπαρξιν κεκτημένα· ὡς γὰρ τὸ σχῆμα ἐν βραχεὶ φαινόμενον ἀφανίζεται, οὕτω καὶ τὰ παρόντα οὐδὲν ἔχει βέβαιον, οὐδὲ στάσιμον. Ὅθεν καὶ τὸ φρόνημα ἑαυτοῦ ἐπαίρων ἀπὸ τῆς τῶν φθειρομένων ἐπιθυμίας καὶ τὰ ἡδέα τοῦ βίου ὡς ἀνυπόστατον σχῆμα διαπτύων, τὰ ἀθάνατα πράγματα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος κατασπάζονται, μεταμορφούμενος ἀεὶ ἐν τῷ καθ' ἐκάστην ἐπανάγεσθαι πρὸς ἑαυτὸν καὶ ἀνακαινίζεσθαι καθ' ὥραν τὴν διάνοιαν, τοῦτο μὲν, ταῖς τῶν κακῶν ἀποχωρήσει, τοῦτο δέ, καὶ ταῖς πρὸς τὰ καλὰ προσχωρήσει καὶ ταῖς τῶν ἀρετῶν ἐπιδόσει.

6. Τοιαύτας ἀναβάσεις ὁ τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστῆς ἑαυτῷ προστιθεὶς καὶ προκόπτων, ὡς κατὰ Θεὸν κτιζόμε-

αλύεται. Ἀκούει τὸν Παῦλο, ὁ ὁποῖος παρατήρησε τὰ ἀθέατα (βλ. Β' Κορ. ιβ' 1-6), νὰ λέει πῶς ὁ Θεὸς ἀλλάζει τὴ μορφή αὐτοῦ τοῦ κόσμου (Α' Κορ. ζ' 31) καὶ δὲν στρέφεται πίσω στὰ ἐπίγεια. Περνᾷ βιαστικὰ αὐτὰ ποὺ φεύγουν μὲ ταχύτητα καὶ ἔχουν μόνον φαινόμενο, ἀλλὰ ὄχι καὶ ὑπαρξιν. Γιατὶ ὅπως τὸ φαινόμενο ἐμφανίζεται γιὰ λίγο καὶ ἀφανίζεται, ἔτσι καὶ τὰ παρόντα δὲν ἔχουν τίποτε τὸ βέβαιο καὶ σταθερό. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπομακρύνει τὸ φρόνημά του ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία αὐτῶν ποὺ φθείρονται, καὶ ἀποστρέφεται τὰ εὐχάριστα τῆς ζωῆς σὰν φαινόμενο χωρὶς ὑπόσταση, ἀσπάζεται ὀλόθερμα τὰ ἀθάνατα πράγματα τοῦ μελλοντικοῦ αἰῶνα, μεταμορφώνεται πάντοτε, ἐπιστρέφοντας καθημερινὰ στὸν ἑαυτό του, καὶ ἀνακαινίζεται κάθε ὥρα κατὰ τὴν διάνοια (πρβλ. Ρωμ. ιβ' 2), ἀπὸ τὴ μιὰ ἀποχωρώντας ἀπὸ τὰ κακά, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην προσχωρώντας στὰ καλὰ καὶ στὶς ἐπιδόσεις τῶν ἀρετῶν.

6. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀναβάσεις προσθέτοντας στὸν ἑαυτό του καὶ προκόβοντας, ὁ ἀγωνιστῆς τῆς εὐσεβείας (πρβλ.

νος καὶ δίκην φωστῆρος ἐκλάμπων καὶ πρὸς μίμησιν καλῶν παροξύνων καὶ ἄλλους, ὄλω πνεύματι καὶ ὄλω σώματι τιμᾶ τὴν Χριστοῦ Μεταμόρφωσιν ἐπιγινώσκων τῆς ἑορτῆς τὸ μυστήριον καὶ τοῖς ὀρώσιν ἐμπράκτως διερμηνεύων· Χριστὸς γὰρ μεταμορφωθείς καὶ τὴν ἄρρητον δόξαν, μεθ' ἧς ἐλεύσεται κρίναι τὰ σύμπαντα, προεμήνυσε καὶ τὴν λαμπρότητα, ἧς μεθεξουσιν οἱ αὐτῶ εὐαρεστοῦντες, παρεγύμνωσε καὶ πάντα πιστὸν ἐδίδαξε παρασκευάζειν ἑαυτὸν ἐνταῦθα ἐπιτήδειον πρὸς μετουσίαν τῆς ἀποκειμένης μακαριότητος, κηροῦ δίκην ἐνέργειαν περισώζοντα πρὸς τὸ παρὰ τοῦ θείου φωτὸς προσλαμβάνεσθαι. Ὡς γὰρ ὁ κηρὸς τῆ τοῦ πυρὸς θερμῆ λύομενος ὑπέκκαυμα τοῦ πυρὸς γίνεται διὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῶ φυσικὴν λιπαρότητα, ἐντεῦθεν καὶ τὸ φῶς τρεφόμενον καταλάμπει τοὺς πλησιάζοντας, οὕτω καὶ ὁ πιστὸς διὰ τῶν κατὰ τὰς ἀρετὰς ἀνθέων τὰ κηρία τῆς θείας γνώ-

Ψαλμ. πγ' 6) κατὰ τὸ σχέδιο ποὺ ὁ Θεὸς τὸν ἔχει πλάσει (βλ. Ἐφεσ. δ' 24), καὶ λάμποντας σὰν ἄστρο (πρβλ. Φιλ. β' 15), καὶ παρακινώντας καὶ ἄλλους νὰ μιμηθοῦν τὰ καλὰ (πρβλ. Ἐβρ. ι' 24, Γ' Ἰω. 11), μὲ ὄλο τὸ πνεῦμα καὶ μὲ ὄλο τὸ σῶμα τιμᾶ τὴ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ, γνωρίζοντας καλὰ τὸ μυστήριον τῆς ἑορτῆς καὶ ἐρμηνεύοντάς το σ' αὐτοὺς ποὺ τὸ βλέπουν. Γιατὶ ὁ Χριστὸς μὲ τὴ Μεταμόρφωσή Του καὶ ἔδωσε προμνύματα τῆς ἀπερίγραπτης δόξας (βλ. Λουκ. θ' 31-32, πρβλ. Β' Πέτρ. α' 17) μὲ τὴν ὁποία θὰ ἔλθει γιὰ νὰ κρίνει τὰ σύμπαντα, ἀλλὰ καὶ φανέρωσε τὴ λαμπρότητα στὴν ὁποία θὰ μετέχουν αὐτοὶ ποὺ τὸν εὐαρεστοῦν καὶ δίδαξε καθέπε πιστὸ νὰ προετοιμάζει ἐδῶ τὸν ἑαυτό του γιὰ νὰ γίνεῖ κατάλληλος γιὰ νὰ μετέχει στὴν προετοιμασμένη μακαριότητα, διασώζοντας ὅπως τὸ κερὶ ἐνέργεια γιὰ τὴν πρόσληψη ἀπὸ τὸ θεῖο φῶς. Διότι, ὅπως τὸ κερὶ λειώνει ἀπὸ τὴ θερμότητα τῆς φωτιᾶς καὶ γίνεται τροφή της, ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ φύση του ἔχει λιπαρὴ σύσταση, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ φῶς τρέφεται καὶ φωτίζει ὅσους τὸ πλησιάζουν· ἔτσι καὶ ὁ πιστός, μὲ τὰ ἄνθη τῶν ἀρε-

σεως ἑαυτῶ συμπήξας καὶ τῆ τοῦ θεοῦ ἔρωτος θέρμη ἀπὸ πάσης ἐπιθυμίας γήινης λυθείς, ἠτοιμάσεν ἑαυτὸν λύχνον ἐνταῦθα, διὰ τοῦ νόμου τῆς θείας ἀγάπης ἐκδεχόμενος ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ ἐλπίζομένου αἰῶνος τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον ἐκεῖνο φῶς ὑποδέξασθαι καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀποπαλλομένης αἰδίου λαμπρότητος ἐπαπολαῦσαι. Ἡ φυλακὴ γὰρ τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐντολῶν καὶ ὁ πόνος τῶν ἀρετῶν, ὃν εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον κατεβάλλετο, τροφὴ τῆς θείας δόξης ὑπάρχει· ἀγαπήσω γάρ, φησὶ, τὸν φύλακα τῶν ἐμῶν ἐντολῶν καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν. Καί, ὡσπερ τὸ αἰσθητὸν φῶς δαπάνην ἑαυτοῦ τὸ κηρίον ἔχει, οὕτω καὶ τοῦ θεοῦ φωτὸς ἢ δόξα διαυγάζει ἐν τοῖς οικειουμένοις αὐτῷ δι' ἀρετῆς· ἐμὸν γὰρ βρῶμά ἐστι, φησὶν ὁ Χριστός, τὸ ποιεῖν «τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς», ἐν δὲ τῷ θελήματι αὐτοῦ, φησὶν ὁ προφήτης, ζωὴ αἰώνιος.

τῶν κατασκεύασε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὰ κερὰ τῆς θείας γνώσεως καὶ ἀφοῦ λύθηκε ἀπὸ κάθε γήινη ἐπιθυμία μὲ τὴ θερμότητα τοῦ θεοῦ ἔρωτα, ἐτοίμασε ἐδῶ τὸν ἑαυτό του λύχνον, ἀναμένοντας μέσῳ τοῦ νόμου τῆς θείας ἀγάπης (πρβλ. Ρωμ. ιγ' 8) νὰ ὑποδεχθεῖ τὸ θεῖο καὶ ἀπερίγραπτο ἐκεῖνο φῶς, ὅταν ἀποκαλυφθεῖ ὁ αἰῶνας ποὺ ἐλπίζουμε, καὶ νὰ ἀπολαύσει τὴν αἰώνια λαμπρότητα ποὺ πάλλει ἔντονα καὶ ποὺ προέρχεται ἀπὸ αὐτὸ τὸ φῶς. Διότι ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ κόπος τῶν ἀρετῶν, ποὺ ὁ πιστὸς κατέβαλλε στὴ ζωὴ αὐτή, εἶναι ἡ τροφὴ τῆς θείας δόξας. Διότι, λέει, αὐτὸν ποὺ τηρεῖ τὶς ἐντολές μου «θὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ θὰ τοῦ φανερώσω τὸν Ἐαυτό μου» (Ἰω. ιδ' 21). Καὶ ὅπως ἀκριβῶς τὸ αἰσθητὸ φῶς δαπανᾷ τὸ κερὶ, ἔτσι καὶ ἡ δόξα τοῦ θεοῦ φωτὸς φωτίζει αὐτοὺς ποὺ τὴν κάνουν δική τους μέσῳ τῆς ἀρετῆς. Διότι λέει ὁ Χριστός, δική μου τροφὴ εἶναι νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημα τοῦ οὐράνιου Πατέρα μου (πρβλ. Ἰω. δ' 34). Καὶ ὁ Προφήτης λέει πῶς στὴν ἐκτέλεση «τοῦ θελήματός Του ὑπάρχει ἡ ζωὴ» (Ψαλμ. κθ' 6) ἡ αἰώνια.

7. Ὅθεν καὶ ζήσεται ὁ τῶν καλῶν ἐργάτης θερίζων τοὺς πόνους αὐτοῦ χάριτι τοῦ καθηγητοῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δοξάζοντος τοὺς δοξάζοντας αὐτόν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, ἅμα τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

7. Ὅποτε ἡ ζωὴ ὑπάρχει στὸν ἐργάτη τῶν ἔργων τῶν καλῶν, ποὺ θερίζει τοὺς καρπούς τῶν κόπων του μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἠγήτορα τῆς σωτηρίας μας (πρβλ. Μαθ. κγ' 10) Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος δοξάζει ὅσους Τὸν δοξάζουν (πρβλ. Α' Βασ. β' 30). Σ' Αὐτὸν ἀνήκει κάθε δοξολογία, τιμὴ καὶ προσκύνηση μαζὶ καὶ στὸν ἀναρχο Πατέρα Του καὶ στὸ Πανάγιο καὶ ζωοποιό Του Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀτέλειωτους αἰῶνες. Ἀμήν.

(*) Δεκατρεῖς Πατερικὲς Ὁμιλίαι, Μετάφραση: Γεωργίου Β. Μαυρομάτη, Καλύβη Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἱερᾶς Σκίτης Κουτλουμουσίου, Ἐκδόσεις «Ἀρμός», Ἀθήνα 2006, τὸ πρωτότυπο κείμενο, σελ. 303-306, ἡ νεο-ελληνικὴ ἀπόδοσις, σελ. 165-169. Βλ. **Ἰωάννου Γρηγοροπούλου**, Θεολόπου Φιλαδελφείας τοῦ Ὁμολογητοῦ, *Βίος καὶ ἔργα*, τόμος Β', ἔκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1996, σελ. 113-118. Ἐπιμέλ. ἡμετ.